

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2024r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia (del.) Paweł Mądry
Protokolant:	st. sekr. sądowy Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale prokuratora Agnieszki Czapińskiej

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2024 r.

sprawy **L. P.**

oskarżonego z art. 178a § 4 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 28 sierpnia 2023 r. sygn. akt II K 1640/22

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r. pr. P. P. kwotę 1008 zł (w tym 188,49 zł podatku VAT) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 1208 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 946/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 28 sierpnia 2023 r. w sprawie II K 1640/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
-----	-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
-----	-----	-----	-----	-----

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów	

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>I. naruszenie przepisów postępowania, mające bezpośredni, istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:</p> <p>1. art. 4 kpk w zw. z art. 5 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. art. 410 kpk, poprzez nienależyte rozważenie i ocenienie dowodów ze źródeł osobowych, a w konsekwencji - wybiórczą i dowolną, a nie swobodną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, przejawiającą się:</p> <p>a) błędnym uznaniem, sprzecznym z zeznaniami świadków K. W., K. S. oraz sprzecznym z wyjaśnieniami Ł. P., jakoby oskarżony w dniu 07.08.2022 r. prowadził pojazd mechaniczny będąc w stanie nietrzeźwości, podczas gdy z zeznań ww. świadków oraz z wyjaśnień oskarżonego wynika wprost, że pojazdem V. (...) nr rej. (...) w dniu 07.08.2022 r. kierował K. W., zaś oskarżony Ł. P. był jedynie pasażerem tego pojazdu, z kolei żaden z pozostałych dowodów nie potwierdza faktu kierowania</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>pojazdem mechanicznym przez Ł. P.;</p> <p>II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę uznania Ł. P. za winnego zarzucanego mu czynu z art. 178a § 4 kk, mimo że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie uzasadniał wydania wyroku skazującego, brak jest bowiem materiału dowodowego, na podstawie którego możliwe byłoby poczynienie obiektywnych ustaleń (w inny sposób, aniżeli w oparciu o domysły przypuszczenia świadka D. K.), jakoby Ł. P. w dniu 07.08.2022 r. prowadził pojazd mechaniczny będąc w stanie nietrzeźwości;</p> <p>III. rażąca niewspółmierność wymierzonej kary bezwzględnego pozbawienia wolności, w sytuacji gdy wystarczające dla celów kary byłoby orzeczenie kary nieizolacyjnej, bądź wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- po dokonaniu analizy akt postępowania w świetle złożonego środka odwoławczego Sąd Okręgowy zważył, iż zarzuty podniesione przez obrońcę okazały się niezasadne, wskutek czego apelacja nie została uwzględniona.</p> <p>- zdaniem Sądu II instancji, Sąd meriti zgromadził wyczerpujący materiał dowodowy, właściwie i obiektywnie go ocenił w aspekcie wiarygodności, co pozwoliło na ustalenie rzeczywistego stanu faktycznego sprawy, nie pozostawiając przy tym żadnych</p>		

nieusuwalnych wątpliwości, które mogłyby być rozstrzygane na korzyść oskarżonego. Żadne dowody nie zostały przez Sąd Rejonowy pominięte, a tym bardziej istotne. Taki stan rzeczy pozwolił na przypisanie oskarżonemu winy za zarzucony mu czyn oraz wymierzenie współmiernej i adekwatnej do okoliczności sprawy kary i przewidzianych przepisami środków karnych.

- podniesiony przez skarżącego zarzut obrazy szeregu przepisów proceduralnych nie ma swego odbicia w zgromadzonym materiale dowodowym. Ocena dowodów przeprowadzona w sposób na jaki wskazuje skarżący, byłaby sprzeczna z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Tezy zawarte w środku odwoławczym nie zostały wiarygodnie uargumentowane i nie zasłużyły na ich uwzględnienie, mają jedynie za zadanie wykreować i poprzeć przyjętą linię obrony.

- apelacja obrońcy opiera się na negowaniu wiarygodności zeznań świadków, które posłużyły Sądowi Rejonowemu na przypisanie oskarżonemu winy, przy jednoczesnej próbie uwierzytelnienia wyjaśnienia oskarżonego wraz z depozycjami K. S., a przede wszystkim K. W., które przemawiały na korzyść oskarżonego. Stosując się do dyrektyw wynikających z treści art. 7 kpk w aspekcie oceny osobowego materiału dowodowego na względzie mieć należy, że świadectwo procesowe pochodzące od osoby, by uznane zostało za wiarygodne, cechować musi przede wszystkim stałość relacji, logika narracji i możliwość potwierdzenia

w innych dowodach (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 lipca 2012 r., II AKa 172/12). Takich cech słusznie nie dopatrył się Sąd I instancji w wymienionych powyżej korzystnych dla oskarżonego źródłach dowodowych. Do takiej konstatacji niewątpliwie prowadzą istotne rozbieżności w tych depozycjach, których treść nie ma odbicia w jednoznacznie ustalonych faktach. Natomiast odnosząc się do zeznań świadków znajdujących się na miejscu zdarzenia, a które zostały właściwie uznane przez Sąd za wiarygodne zwrócić uwagę należy, że nawet jeśli istniały pewne w nich niezgodności, to nie mniej jednak nie dotyczyły one istoty sprawy, albowiem związane były z faktami pobocznymi, nie wpisującymi się w znamiona zarzucanego oskarżonemu czynu, jak np. to, czy oskarżony chciał ponownie rozpocząć jazdę. Pamiętać trzeba, że takie różnice w treści zeznań niekoniecznie muszą mieć związek z próbą świadomego zafałszowania przez te osoby rzeczywistości, lecz równie dobrze mogą być spowodowane innymi okolicznościami, w tym wynikać mogą z niedostatków ludzkiej pamięci (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 24 października 2012 r., II AKa 173/12). W taki sposób nie można jednakże interpretować istotnych sprzeczności pomiędzy depozycjami K. W., K. S. oraz oskarżonego, które nie tylko zasadniczo różniły się pomiędzy sobą, to niezgodne były ponadto z treścią pozostałych zeznań. Na podkreślenie niewątpliwie zasługuje fakt, iż K. W. zeznał, że oprócz zwykłych uszkodzeń wynikających z użytkowania auta, nie posiadało ono żadnych dodatkowych uszkodzeń,

jak również takowe uszkodzenia nie powstały do momentu rzekomego zaparkowania samochodu przez niego w okolicach sklepu. Jak wynika z depozycji świadków, m.in. K. G. (1), H. S., czy K. G. (2), a potwierdzone także materiałem poglądowym - owe uszkodzenia nie były „zwykłymi” uszkodzeniami, niewątpliwie rzucały się w oczy w takim stopniu, że aż stanowiły przyczynę zgłoszenia na numer alarmowy pod podejrzeniem spowodowania zdarzenia drogowego przez kierującego autem. Obecność tych uszkodzeń potwierdził także sam oskarżony wskazując, iż znajdowały się na samochodzie już wcześniej. Uszkodzenia w postaci wydatnych zarysowań i wgnieceń znajdowały się na drzwiach po stronie kierowcy, toteż w oderwaniu od ewentualnych przyczyn ich powstania, świadek K. W. zasiadając rzekomo za kierownicę auta nie mógł ich nie zauważyć, dodatkowo w godzinach porannych w porze letniej. Ponadto jak wskazał świadek K. W. – oskarżony po zaparkowaniu samochodu przy sklepie, miał w jego obecności zasiąść za kierownicę, a więc musieliby się znajdować obaj na zewnątrz auta przez pewien czas. Jak słusznie dostrzegł Sąd Rejonowy, na niewiarygodność tego, że wraz z oskarżonym i K. S. podróżował K. W. wskazują także różnice co do depozycji w części dotyczących zajmowanych w samochodzie miejsc oraz braku wiedzy K. S. na temat powodów sprzeczki pomiędzy K. W. a oskarżonym. Zważyć należy, że jej zachowanie pod wpływem alkoholu nie wskazywało na tak znaczny poziom upojenia, jak przykładowo u oskarżonego. Zgodnie z depozycjami świadków, K. S. rozmawiała z nimi, próbowała jeszcze kupić alkohol oraz skutecznie zorganizowała sobie

powrót do domu. Niewątpliwie percepcja i zmysły postrzegania u K. S. z powodu spożytego alkoholu mogły być zaburzone, o tyle akurat te fakty powinny być przez nią spostrzeżone prawidłowo. Wymienione okoliczności nie wymagały zaangażowania znacznej uwagi i koncentracji przy zapamiętaniu, więc sprzeczności ich dotyczące okazały się znamienne. Na podkreślenie zasługuje to, że sprzeczka miała trwać przez dłuższy czas, jej natężenie miało narastać i stanowić jedyną przeszkodę do kontynuowania wspólnej jazdy. Kontynuując rozważania zgodzić się można z twierdzeniem skarżącego o wymaganej należytej ostrożności przy analizowaniu informacji, które oskarżony będąc pod znacznym wpływem alkoholu przekazywał funkcjonariuszce K. G. (2), a skutkujące finalnym przyznaniem się przez niego do kierowania pojazdem, przy czym bezsprzecznie zauważyć można, iż we wcześniejszych próbach podawania innym osobom jako kierujących autem, ani razu nie wspomniał o K. W., czy chociażby o jakimś koledze, znajomym.

- przechodząc następnie do rozważań na temat materiału dowodowego uznanego za wiarygodny, którego prób zdeprecjonowania podjął się skarżący zwrócić uwagę trzeba, że świadek D. K. od początku wskazuje konsekwentnie i jednoznacznie, że oskarżony kierował pojazdem, co wynikało z jej bezpośredniej obserwacji. Zauważyła ona moment podjechania oskarżonego w okolice sklepu, moment kiedy wyszedł z samochodu i gdy w sposób ewidentnie wskazujący na stan nietrzeźwości przemieścił się na tylną kanapę auta. Świadek opisała

powyższe okoliczności w sposób precyzyjny, jasny a jej zeznania korelują z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym. Świadek nie widziała żadnej innej osoby oprócz oskarżonego i K. S., która miałyby się znajdować w pojeździe lub jego okolicach. Taki przebieg zdarzenia D. K. przekazała również K. G. (2) – funkcjonariuszce Policji, co wynika z jej zeznań. Przywoływany przez skarżącego fakt, że D. K. z powodu jaskry mogła mieć zaburzoną możliwość prawidłowej obserwacji noszą jedynie cechę domniemania i nie zasługują na uwzględnienie, podczas gdy od początku zdecydowanie, konsekwentnie i logicznie wskazywała na przebieg wydarzeń od momentu zaparkowania samochodu przy sklepie. Podobnie należało postąpić z wątpliwościami skarżącego co do możliwości skupienia uwagi tego świadka na sytuacji związanej z oskarżonym, albowiem jak wynika z materiału dowodowego, nie była ona wówczas zaangażowana w inne czynności w sklepie, niezależnie od tego czy oskarżony miałby wysiąść z samochodu niezwłocznie po zaparkowaniu czy dopiero po kilku minutach. W związku z powyższym, twierdzenia skarżącego należy traktować jedynie jako nieuprawdopodobnione przypuszczenia. Odnosząc się w następnej kolejności do zeznań świadków H. S. i K. G. (1) wskazać należy, że nie zaobserwowali oni momentu gdy oskarżony wraz z K. S. podjechali pod sklep, o czym szczerze zeznali. Nie próbowali tym samym stworzyć niekorzystnej dla oskarżonego sytuacji. W swoich zeznaniach niezmiennie wskazywali, że w okolicy samochodu nie widzieli nikogo innego oprócz oskarżonego i jego pasażerki.

Ich depozycje w zasadniczej części pokrywają się z zeznaniami D. K. i pozostałym materiałem dowodowym uwzględnionym jako wiarygodny, przyczyniając się do ustalenia rzeczywistego stanu faktycznego związanego z całym ciągiem zdarzeń.

- ostatni z podniesionych przez skarżącego zarzutów dotyczy niewspółmierności orzeczonej kary. Wypowiadając się w tej kwestii, skarżący jedynie sformułował zarzut ogólnikowo, wskazał wnioskowaną przezeń karę, jednakże nie podał konkretnych okoliczności, które miałyby rzeczywisty wpływ na jej łagodniejszy wymiar. Zaznaczyć w tym miejscu należy, że do rażącej niewspółmierności orzeczonej kary może dojść wówczas wtedy, gdy spełnione są łącznie dwa warunki. Pierwszy z nich to istotna, wyraźna "bijąca wręcz po oczach" różnica pomiędzy karą orzeczoną przez sąd I instancji a karą, jaką należałoby orzec w następstwie prawidłowo zastosowanych dyrektyw wymiaru kary. Drugi z nich, to stwierdzenie przez sąd drugiej instancji naruszenia tychże dyrektyw, które określa art. 53 k.k., co może nastąpić poprzez pominięcie określonych okoliczności w tym wypadku o charakterze łagodzącym lub też gdy wprawdzie tego rodzaju okoliczności formalnie uwzględniono, ale nie nadano im właściwego znaczenia (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9.02.2022 r., sygn. II AKa 232/21, LEX nr 3324690). Sąd Okręgowy zważył, iż w przedmiotowym postępowaniu powyższa sytuacja nie zachodzi, albowiem Sąd meriti kierował się dyrektywami płynącymi z art. 53 kk, zauważył wszelkie okoliczności mogące mieć wpływ na rodzaj i wymiar kary oraz nadał im

odpowiednią rangę. Na uwadze mieć należy, że w realiach niniejszej sprawy trudno było dostrzec jakiegokolwiek okoliczności łagodzące, które miałyby realny wpływ na słuszność dokonania modyfikacji w niniejszym zakresie. Stopień winy i społecznej szkodliwości czynu należało określić jako wysoki, co Sąd Rejonowy też uczynił, przy tym słusznie tę decyzję argumentując. Na taką ocenę niewątpliwego wpływu miała pełna świadomość oskarżonego co do konsekwencji swego czynu, jak również wysoki poziom zawartości spożytego alkoholu w wydychanym powietrzu i tym samym realność oraz powaga zagrożenia dla życia i zdrowia pozostałych uczestników ruchu, które stwarzał swoim nagannym zachowaniem. Ponadto oskarżony był już kilkakrotnie karany i jak można zauważyć, nie wyciągnął jak dotąd z racji tego żadnych wniosków, toteż prognozę kryminologiczną względem oskarżonego należało ocenić negatywnie.

- biorąc pod uwagę powyższe, nie można przychylić się do twierdzeń skarżącego o zasadności wymierzenia kary o charakterze wolnościowym lub kary pozbawienia wolności z zastosowaniem instytucji warunkowego zawieszenia jej wykonania. Co prawda zważając na treść art. 4 § 1 kk i wówczas obowiązujący stan prawny byłoby to prawnie dopuszczalne, jednakże pamiętać należy, że instytucja przewidziana w art. 37a kk ma charakter wyjątkowy, a jej istotę stanowi pozbawienie wątpliwości uznanie, że w danej sprawie kary o charakterze nieizolacyjnym stanowią wystarczającą dolegliwość dla sprawcy, którego nie trzeba - choćby warunkowo - izolować od społeczeństwa (por. Wyrok

<p>Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 28 września 2022 r. II AKa 300/21). Zdaniem Sądu II instancji, bacząc na opisane powyżej okoliczności, taka wyjątkowa sytuacja nie miała miejsca. Nie mniej jednak, biorąc pod uwagę ustawowe zagrożenie za zarzucony czyn, roczny okres pozbawienia wolności należy poczytywać wciąż jako karę stosunkowo łagodną, która jednocześnie winna spełnić powierzone cele, a przede wszystkim zrealizować funkcje prewencji indywidualnej i generalnej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie - wymierzenie oskarżonemu kary wolnościowej (kary grzywny lub kary ograniczenia wolności w oparciu o art. 37a kk), ewentualnie - wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>wobec niezasadności zarzutów podniesionych przez obrońcę, wnioski apelacji nie zasługiwały na uwzględnienie, co szczegółowo zostało powyżej przedstawione</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>

Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
cały wyrok	
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy	
wskazano w rubryce 3.1. Jednocześnie Sąd Okręgowy nie dopatrzył się uchybień podlegających rozpatrzeniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwiężle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwiężle o powodach uchylenia	

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Sąd Okręgowy mając na uwadze treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022 r. w sprawie SK 78/21, zgodnie z § 11 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 17 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych i § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, zasądził od Skarbu Państwa na rzecz r. pr. P. P. kwotę 1008 zł (w tym 188,49 zł podatku VAT) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.
III.	<p>- apelacja obrońcy okazała się w całości bezzasadna, zatem zgodnie z art. 636 § 1 kpk oskarżony w całości ponosi koszty sądowe za postępowanie odwoławcze,</p> <p>- zasądzono na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 1.028 zł (20 zł tytułem ryczałtu za doręczenie korespondencji na podstawie § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym + 1.008 zł tytułem wynagrodzenia dla obrońcy) oraz opłatę w kwocie 180 zł (na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych), gdyż wobec oskarżonego nie zachodzą podstawy do zwolnienia go od zapłaty kosztów sądowych w całości</p>

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok w całości	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana